

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedy JUDr. Karla Šimky a soudkyň JUDr. Miluše Doškové a Mgr. Evy Šonkové v právní věci žalobce: **T. P.,** zastoupený Mgr. Danem Modlitbou, advokátem se sídlem K Horoměřicům 584/10, Praha 6, proti žalovanému: **Odvolací finanční ředitelství,** se sídlem Masarykova 31, Brno, ve věci žaloby proti rozhodnutím Finančního ředitelství pro hlavní město Prahu ze dne 13. 4. 2012, č. j. 5047/12-1300-102687, č. j. 5048/12-1300-102687, č. j. 5049/12-1300-102687, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 29. 12. 2016, č. j. 6 Af 24/2012 – 160,

takto:

I. Kasační stížnost **se zamítá.**

II. Žalobce **nemá** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

III. Žalovanému **se** náhrada nákladů řízení o kasační stížnosti **nepřiznává.**

Odůvodnění:

I. Rozsudek městského soudu a jemu předcházející rozhodnutí

[1] Městský soud v Praze (dále jen „městský soud“) rozsudkem ze dne 29. 12. 2016, č. j. 6 Af 24/2012 - 160, zamítl žalobu žalobce proti třem rozhodnutím Finančního ředitelství pro hlavní město Prahu (dále jen „finanční ředitelství“). Prvním rozhodnutím ze dne 13. 4. 2012, č. j. 5047/12-1300-102687, změnilo finanční ředitelství rozhodnutí Finančního úřadu pro Prahu 6 (dále jen „správce daně“) ze dne 20. 5. 2008, č. j. 179316/08/006911/5118, ve znění rozhodnutí ze dne 21. 7. 2008,

č. j. 223131/08/006911/5118, tak, že částka dodatečně vyměřené daně z přidané hodnoty za srpen 2004 ve výši 2.073.610 Kč se mění na částku 606.310 Kč. Druhým rozhodnutím ze dne 13. 4. 2012, č. j. 5048/12-1300-102687, finanční ředitelství změnilo rozhodnutí správce daně ze dne 20. 5. 2008, č. j. 179362/08/006911/5118, ve znění rozhodnutí ze dne 21. 7. 2008, č. j. 223137/08/006911/5118, tak, že částka dodatečně vyměřené daně z přidané hodnoty za září 2004 ve výši 2.864.202 Kč se mění na částku 842.788 Kč. A třetím rozhodnutím ze dne 13. 4. 2012, č. j. 5049/12-1300-102687, zamítlo finanční ředitelství odvolání žalobce a potvrdilo rozhodnutí správce daně ze dne 20. 5. 2008, č. j. 179365/08/006911/5118, ve znění rozhodnutí ze dne 21. 7. 2008, č. j. 223140/08/006911/5118, ze dne 20. 5. 2008, č. j. 179371/08/006911/5118, ve znění rozhodnutí ze dne 21. 7. 2008, č. j. 223180/08/006911/5118, a ze dne 20. 5. 2008, č. j. 179375/08/006911/5118, ve znění rozhodnutí ze dne 21. 7. 2008, č. j. 223185/08/006911/5118, kterými byla žalobci doměřena daň z přidané hodnoty za zdaňovací období říjen 2004 ve výši 3.140.506 Kč, za zdaňovací období listopad 2004 ve výši 2.793.149 Kč a za zdaňovací období prosinec 2004 ve výši 2.752.335 Kč.

[2] Městský soud v odůvodnění především konstatoval, že žalobce neprokázal, že by plnění, v souvislosti s nímž si nárokoval odpočet na dani z přidané hodnoty, přijal od tvrzeného dodavatele, EVODA, s. r. o. (dále jen „EVODA“). Při posuzování otázky oprávněnosti uplatňovaných odpočtů na dani z přidané hodnoty a naplnění věcných podmínek nároku na odpočet podle zákona o dani z přidané hodnoty nepostačovalo podle krajského soudu předložení po formální stránce bezvadného daňového dokladu a případně dalších písemných dokladů (v případě žalobce se jednalo o předložení přijatých faktur vystavených jménem společnosti EVODA, která byla registrována jako plátce daně z přidané hodnoty, skladové evidence, živnostenského listu a kopie výpisu z obchodního rejstříku společnosti EVODA), ale měl být v prvé řadě fakticky podložen existujícím zdanitelným plněním. Provedeným dokazováním nebylo prokázáno, že by společnost EVODA sídlila v místě, které označil žalobce. Žádný ze svědků, který měl zboží vyzvedávat a dále je rozvážet, nebyl schopen potvrdit, že zboží přebíral od osob jednajících jménem společnosti EVODA. Svědek, který měl zajišťovat žalobci zboží v Číně, se kterým měl žalobce obchodovat, nemohl potvrdit nic o konkrétním dodání zboží v tuzemsku mezi společností EVODA a žalobcem. Podle celní evidence společnost EVODA v roce 2004 žádné zboží ze zahraničí nedovezla a z daňových přiznání této společnosti v rozhodném období vyplývají mnohem menší objemy plnění jak na vstupu, tak na výstupu. Přijetí zdanitelného plnění v tvrzeném rozsahu a od předmětného dodavatele nebylo možno dovodit ani z předložené skladové evidence, ve které nebyly údaje o jednotlivých dodavatelích. Navíc sporné faktury, které se měly dle žalobcem předloženého prohlášení (které však podepsaly osoby, jež neměly oprávnění za společnost EVODA jednat) nacházet v jejím účetnictví, nebylo možno ověřit, neboť likvidátor společnosti EVODA jej dle svého sdělení neměl k dispozici, protože mu nebyly žádné takové dokumenty předány. Rovněž výpisy z obchodního a živnostenského rejstříku či doklad o registraci společnosti jako plátce daně z přidané hodnoty neprokazovaly uskutečnění zdanitelného plnění, neboť neprokazovaly aktivitu dodavatele. Byly důkazem pouze o tom, že byl v rejstřících veden a že mohl vykonávat ekonomickou činnost. Navíc záporný stav pokladny v peněžním deníku v daném období nesvědčil o solventnosti žalobce a o možnosti realizace hotovostních plateb v uvedeném objemu, jak deklaroval žalobce.

[3] Městský soud nepřisvědčil žalobci ani v tom, že situaci u ostatních dodavatelů, společností stěžovatele Coltex plus s. r. o. (dále jen „Coltex“) a TACODEX Plus, s.r.o. (dále jen „TACODEX“), hodnotilo finanční ředitelství bezdůvodně odlišně od situace společnosti EVODA. U společností Coltex a TACODEX bylo z celní evidence zjištěno, že zboží dovezly a že dovážený sortiment se shoduje se sortimentem, který byl žalobci dodáván. Tyto významné rozdílnosti odůvodňovaly podle městského soudu rozdílné posouzení uplatněných nároků na odpočet ze strany žalobce.

[4] Námitku stran neprovedení některých žalobcem údajně navrhovaných, nicméně v žalobě nespecifikovaných, důkazů neuznal městský soud jako důvodnou. Také zdůraznil, že nebylo porušením práva žalobce na součinnost, jestliže finanční ředitelství žalobce neinformovalo, jakým způsobem bude hodnotit jednotlivé důkazní prostředky, neboť napadená rozhodnutí neměnila dodatečné platební výměry v neprospěch žalobce. Městský soud uzavřel, že způsob, jakým finanční ředitelství zhodnotilo výsledky provedeného dokazování, je výsledkem jeho logického uvažování, opřeného o řádně získané důkazy, jež byly hodnoceny jak jednotlivě, tak ve svém celku a úvahy finančního ředitelství mají dostatečnou oporu ve skutkovém stavu, jak byl jím i správcem daně zjištěn, a neshledal proto důvod pro zrušení napadených rozhodnutí.

II. Kasační stížnost žalobce a vyjádření žalovaného

[5] Žalobce (dále jen „stěžovatel“) podal včasnou kasační stížnost, kterou napadl rozsudek městského soudu v celém jeho rozsahu z důvodu uvedeného v § 103 odst. 1 písm. b) s. ř. s.

[6] Stěžovatel v kasační stížnosti nejprve obecně namítal, že v předmětné věci je posuzován postup stěžovatele ve zdaňovacích obdobích roku 2004, tedy v době, v níž podléhali daňové subjekty i správci daně zcela jiným pravidlům a postupům. Konkrétně nemohla být daňovým subjektům legálně přičtena odpovědnost za nesplnění daňových povinností jejich dodavateli a správcům daně nepostačovalo pouhé vznesení kvalifikovaných pochybností o tvrzení daňového subjektu, ale měli v daňovém řízení povinnost tvrzení a důkazy svědčící daňovému subjektu vyvrátit důkazy. I přesto má stěžovatel za to, že jeho postup a důkazy shromážděné na podporu jeho tvrzení v řízení obstojí i dnes.

[7] Dále stěžovatel namítal, že finanční ředitelství dodávky od dodavatelů stěžovatele Coltex a TACODEX akceptovalo jako dodávky od jmenovaných plátců, neboť se údajně v jejich případě prokázalo sídlo jejich kanceláře na stěžovatelem udaném místě v tržnici v Tiskařské a dovozy pro tyto společnosti v stěžovatelem uváděných objemech, na rozdíl od situace společnosti EVODA. V prvních dvou případech finanční ředitelství uvěřilo výpovědím svědků, v případě společnosti EVODA správce daně postupoval rozdílně, a to jen z toho důvodu, že subjekt, který byl označen za údajného pravého nájemce prostor namísto společností Coltex a TACODEX, jejich užívání popřel, nepodařilo se tedy potvrdit ani vyvrátit tvrzení stěžovatele, že tyto společnosti na udaném místě sídlo měly, a finanční ředitelství tak dalo za pravdu stěžovateli. V případě společnosti EVODA v pražské tržnici SAPA údajný nájemce sice užívání udaných prostor nepopřel, ale při své výpovědi prokazatelně lhal. Stěžovatel tedy namítá, že i v tomto případě měl založit správce daně,

resp. finanční ředitelství své úvahy na výpovědích svědků, stejně jako v případě prvních dvou společností.

[8] Stěžovatel dále namítal porušení zásady součinnosti, neboť finanční ředitelství vycházelo ze skutečností, s nimiž nebyl stěžovatel seznámen, tedy nemohl v případě potřeby některá svá tvrzení dále doložit či finančním ředitelstvím vyvozené skutečnosti vyvrátit. Konkrétně finanční ředitelství vyvodilo z peněžního deníku nedostatek hotových finančních prostředků stěžovatele, přičemž stěžovatel neměl možnost doložit, že dostatek finančních prostředků měl. Obdobná situace nastala podle stěžovatele i v případě rozlišení dodávek ve skladové evidenci podle dodavatelů, což mohl po upozornění doložit elektronicky vedenou evidencí. K doložení svého tvrzení o styku a obchodování s asijskými obchodníky mohl například předložit víza, která má v cestovním pase. Co se týče předložení faktur od téhož dodavatele vystavených v jeden den, ty mohl vysvětlit stěžovatel malým prostorem k odvezení zboží najednou a také nutností dovozu do různých prodejen.

[9] Dále podle stěžovatele finanční ředitelství a správce daně v rozporu s § 31 odst. 2 zákona o správě daní a poplatků neprovedli některé jím navržené důkazy. V případě prokazování sídla společnosti EVODA tak bylo třeba si zajistit od správce tržnice SAPA seznam původních nájemců jednotlivých objektů v tržnici, na což stěžovatel správce daně upozornil, ten se však seznam ani nepokusil získat. Uvedené skutečnosti jsou zachyceny v písemnostech obsažených v daňovém spise, např. ve vyjádření stěžovatele ze dne 20. 11. 2009 ke *Stanovisku správce daně k doplnění odvolání proti dodatečným platebním výměrům na DPH za zdaňovací období leden až prosinec 2004 a hodnocení dalších důkazních prostředků*, č. j. 298019/09/006932102464, či „*vyjádření k hodnocení důkazních prostředků finančním ředitelstvím v řízení o odvolání proti* DPV *na DPH za zdaňovací období roku 2004*“ ze dne 1. 7. 2010. A dále finanční ředitelství nevyslechlo účetní společnosti EVODA, přestože nepovažovalo za dostatečnou její písemnou výpověď, resp. potvrzení o tom, že daňové doklady stěžovatele od společnosti EVODA byly touto společností vystaveny a zaúčtovány.

[10] Stěžovatel také namítal, že finanční ředitelství hodnotilo důkazy z toho hlediska, zda samy o sobě prokazují tvrzení stěžovatele v řízení a důkaz, který takový požadavek nesplňuje, jím byl považován za bezcenný. Některé důkazy odvrhlo finanční ředitelství bez zjevného či opodstatněného důvodu a opory v jiných důkazech či logických úvahách, třeba jen s tím, že se jedná o „přátelskou výpomoc“ stěžovateli (u výpovědi svědka) nebo že nejde o tvrzení obchodního partnera (šlo-li o snad důkazně ještě cennější tvrzení jeho účetní), nebo s tím, že je nepodpořily ještě další důkazy (souladná tvrzení tří svědků o tom, že jezdili pro stěžovatelovo zboží do konkrétní provozovny společnosti EVODA v tržnici SAPA). Tyto bezcenné důkazy pak finanční ředitelství nevzalo v úvahu a fakticky hodnocení ve vzájemné souvislosti neprovedlo. Finanční ředitelství fakticky odmítlo připustit možnost, že by provedené důkazy mohly vytvořit ucelený vzájemně logicky provázaný a vnitřně bezrozporný sled důkazů, které v souhrnu tvrzení stěžovatele prokazují. Žádalo tak prokazovat již prokázané, a vést dokazování v rozsahu, jaký nelze po stěžovateli spravedlivě požadovat. Důkazy k prokázání stěžovatelova tvrzení však byly v řízení shromážděny, a pak byla řada na finančním ředitelství, aby – jestliže chtělo trvat na svém nálezu - je vyvrátilo, což řádným způsobem neprovedlo a svůj kontrolní nález v

rozporu s § 31 odst. 8 písm. c) zákona o správě daní a poplatků neprokázalo. Otázku dokazování městský soud posoudil tak, že „*žalobce neunesl své důkazní břemeno, neboť nepředložil kromě daňových dokladů žádný jiný důkazní prostředek, který by prokazoval, že plnění přijal v rozsahu a od tvrzeného dodavatele*“. To je však tvrzení, které lze vznést nad řadou shromážděných důkazů svědčících stěžovateli pouze při naprostém odhlédnutí od obsahu daňového spisu. V neposlední řadě stěžovatel uvedl, že správce daně i finanční ředitelství se nevypořádali s podstatou jeho argumentů, přičemž městský soud v podstatě argumenty finančního ředitelství pouze převzal. S ohledem na uvedené důvody navrhl stěžovatel napadený rozsudek městského soudu zrušit, stejně jako rozhodnutí správce daně a finančního ředitelství a vrátit věc žalovanému k dalšímu řízení.

[11] Žalovaný ve vyjádření ke kasační stížnosti předně uvedl, že ačkoliv mu stěžovatel předložil formálně bezvadné daňové doklady, ty nemohou být automaticky podkladem pro uznání nároku na odpočet daně, není-li dále prokázáno, že k uskutečnění zdanitelných plnění skutečně došlo, resp. došlo tak, jak je na dokladech deklarováno. Aby mohla být daňovému dokladu přisouzena důkazní hodnota ve smyslu § 73 odst. 1 zákona o dani z přidané hodnoty, musí tento doklad věrně zobrazovat faktickou stránku věci, tj. přijetí zdanitelného plnění plátcem daně od jiného plátce uvedeného na tomto dokladu v uvedené době a rozsahu. Povinností stěžovatele bylo správci daně předložit takové důkazní prostředky, z nichž by bezpochyby vyplývalo, že deklarovaná plnění byla fakticky provedena vystavitelem předmětných daňových dokladů, v uvedeném rozsahu a v uvedené době. Stěžovatel však v průběhu daňového řízení nepředložil důkazní prostředky, na jejichž základě by bylo možno k takovému závěru dospět. Shromážděné důkazy nejsou v daném případě způsobilé prokázat, že stěžovatel přijal zdanitelná plnění uvedená na předložených daňových dokladech tak, jak je v nich deklarováno. Jako jednu ze stěžejních skutečností, jež osvědčují, že předložené daňové doklady jsou v rozporu s faktickým stavem věci, městský soud vyhodnotil, že společnost EVODA dle celní evidence žádné zboží v roce 2004 ze zahraničí nedovezla, přičemž zboží v množství, jež mělo být stěžovateli dle daňových dokladů dodáno právě uvedenou společností, tato nenabyla ani od jiných tuzemských dodavatelů. Přijetí zdanitelných plnění v tvrzeném rozsahu a od deklarovaného dodavatele nelze prokázat ani předloženou skladovou evidencí, neboť v ní nejsou uvedeny údaje o jednotlivých dodavatelích stěžovatele. Uskutečnění zdanitelných plnění neprokazují ani výpisy z veřejně dostupného obchodního a živnostenského rejstříku či doklad o registraci obchodní společnosti jako plátce daně z přidané hodnoty. Zdanitelná plnění nebyla osvědčena ani na základě výpovědí svědků. Žalovaný se tedy plně ztotožnil s názorem městského soudu a navrhl, aby Nejvyšší správní soud kasační stížnost stěžovatele zamítl.

III. Posouzení věci Nejvyšším správním soudem

[12] Nejvyšší správní soud posoudil kasační stížnost v mezích jejího rozsahu a stěžovatelem uplatněných důvodů, zároveň zkoumal, zda kasační stížností napadený rozsudek městského soudu netrpí vadami, k nimž by měl v souladu s § 109 odst. 3 a 4 s. ř. s. přihlédnout z úřední povinnosti, a dospěl k závěru, že takovými vadami netrpí.

[13] Ve věci stěžovatele jde o nárok na odpočet daně (§ 73 zákona o DPH), kterou měl stěžovatel jako plátce DPH zaplatit na vstupu, když měl odebírat od společnosti

EVODA různé zboží, za které měl při odběru platit v hotovosti a které měl dále dodávat do různých obchodů k dalšímu prodeji.

[14] U stěžovatele vyvstaly zcela zásadní pochybnosti o věrohodnosti jeho povinných evidencí, jež se měly týkat jeho obchodů se společností EVODA. Tyto pochybnosti vyvstaly, jelikož u společnosti EVODA správce daně zjistil, že údajné obchody se stěžovatelem neměla zaneseny ve svých povinných evidencích a že není z ničeho patrné, že by aspoň řádově fakticky disponovala zbožím v té struktuře a tom množství, jež měla údajně dodat stěžovateli.

[15] Za této situace bylo na stěžovateli, aby prokázal, že od společnosti EVODA odebral zboží v deklarované struktuře a rozsahu (viz např. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 30. 1. 2008, č. j. 2 Afs 24/2007 - 119, č. 1572/2008 Sb. NSS, ze dne 22. 10. 2008, č. j. 9 Afs 30/2008 – 86, ze dne 18. 1. 2012, č. j. 1 Afs 75/2011 - 62, nebo ze dne 12. 2. 2015, č. j. 9 Afs 152/2013 - 49). Stěžovateli se podařilo prokázat, že do lokality, kde údajně zboží od společnosti EVODA přebíral, jím zjednaná osoba jezdila a určité zboží přebírala. S natolik vysokou mírou pravděpodobnosti, že to správce daně shledal prokázaným, však vyšlo najevo jen odebírání zboží od společností Coltex a TACODEX.

[16] V případu odběru zboží od společnosti EVODA nevyšlo najevo nic, co by s nadkritickou mírou pravděpodobnosti ukazovalo, že tvrzení stěžovatele odpovídají skutečnosti. Z povinných evidencí stěžovatele, svědeckých výpovědí a dalších důkazů vyšel najevo jen obecný rámec obchodní činnosti stěžovatele. Ta spočívala pravděpodobně v tom, že u obchodních partnerů v Číně, kam osobně dojížděl zboží vybírat, si objednával zboží, které bylo dováženo přes evropské přístavy do prostor tržnice SAPA, kde osoby zjednané stěžovatelem zboží přebíraly, odvážely je a rozvážely k dalšímu prodeji. Co však najevo nevyšlo, byl konkrétní rozsah a struktura zboží, které měl stěžovatel odebrat právě od společnosti EVODA.

[17] Jak Nejvyšší správní soud vyslovil v rozsudku ze dne 24. 4. 2005, č. j. 2 Ans 1/2005 - 57, č. 605/2005 Sb. NSS, ještě ve vztahu k dřívější procesní úpravě daňového řízení, *„(z)e skutečnosti, že daňový subjekt nese důkazní břemeno podle § 31 odst. 9 daň. ř., nemohou pro daňový subjekt – zejména s ohledem na § 31 odst. 8 písm. c) daň. ř., který daňové břemeno ohledně existence skutečností vyvracejících věrohodnost, průkaznost, správnost či úplnost účetnictví a jiných povinných evidencí či záznamů, vedených daňovým subjektem, přesouvá na správce daně – plynout další důkazní povinnosti, které daňovému subjektu zákon neukládá. Daňové břemeno, které nese daňový subjekt, není nekonečně široké – ustanovení § 31 odst. 9 daň. ř. nedává správci daně oprávnění vyzvat daňový subjekt k prokázání čehokoliv, ale pouze k prokázání toho, co tvrdí tento subjekt sám (viz nález Ústavního soudu ve věci sp. zn. Pl. ÚS 38/95, zveřejněný pod č. 130/1996 Sb. a jako nález č. 33 ve svazu 5. Sbírky nálezů a usnesení Ústavního soudu). Z toho vyplývá, že zejména nelze po daňovém subjektu požadovat, aby prokazoval skutečnosti, jež jsou zcela mimo sféru jeho vlivu a jež nemůže, ať již z důvodů zákonných překážek, anebo z důvodu faktického stavu věcí, zjistit a ověřit, pokud prokázal obsahem svých povinných evidencí, jakož i záznamem faktické realizace služby, že zdanitelné plnění spočívající v poskytnutí služby samo o sobě bylo dodáno a že bylo i zaplaceno.“*

[18] Na prokázání, že plátce DPH odebral zboží (či služby) od určitého dodavatele, tedy nelze klást nepřiměřené požadavky. Postačí zásadně, že osoby, jejichž jednání je přičitatelné plátci (u stěžovatele osoby, jež si zjednal k tomu, aby jezdily do tržnice SAPA a přebíraly tam zboží), přebíraly od osob, o nichž se s ohledem na okolnosti mohly rozumně domnívat, že je jejich jednání přičitatelné dodavateli, zboží ve sjednané struktuře a množství. Jinak řečeno, ti, od nichž osoby jednající za plátce zboží přebíraly, se těmto osobám museli rozumně jevit jako lidé „patřící" k dodavateli, jednající oprávněně jménem dodavatele. Mohli to být nejen dodavatelovi zaměstnanci či jím zmocněné osoby, ale i například osoby příslušející k subdodavatelům dodavatele, jestliže z okolností bylo patrné, že dodavatel plní svůj závazek dodat zboží prostřednictvím subdodavatele.

[19] Ani v tomto rámci se však stěžovateli nepodařilo unést jeho důkazní břemeno. Informace o tom, od koho měly osoby zjednané stěžovatelem přebírat to zboží, jež mělo být přičitatelné právě společnosti EVODA, zůstaly zcela nekonkrétní a nejasné. Z toho, co vyšlo najevo v daňovém řízení, není vůbec patrné, proč dodávky zboží, pro které podle všeho stěžovatelem zjednané osoby do tržnice SAPA jezdily, mají být přičítány právě společnosti EVODA. Povinné evidence stěžovatele v tomto ohledu potřebnou míru pravděpodobnosti, že se tak vskutku stalo, ani v nejmenším neposkytují. Vytvářejí sice samy o sobě na první pohled relativně konzistentní celek, jejich věrohodnost je však zcela zásadně zpochybněna zjištěními správce daně, z nichž plyne, že společnost EVODA neměla zboží, jež měla údajně dodávat stěžovateli, odkud vzít. Rozpor mezi „papírovou realitou" povinných evidencí stěžovatele a skutečnostmi zjištěnými o údajném dodavateli se v řízení nepodařilo vyjasnit.

[20] Odpovědnost za to je třeba přičítat stěžovateli. Pakliže odebíral za výše popsaných okolností za hotové velké objemy zboží od společností zabývajících se obchodní činností a sídlících (resp. údajně sídlících) společně na jednom místě, jež bylo zřejmě fakticky spravováno týmiž fyzickými osobami, měl tuto činnost, a především spojení konkrétních dodávek zboží s konkrétním dodavatelským subjektem, zdokumentovat důkladněji. Jestliže tak neučinil, stíhají jej neblahé důsledky neunesení důkazního břemene. Správce daně důvodně dospěl k závěru, že stěžovatel své důkazní břemeno o tom, že od společnosti EVODA odebral jím deklarované zboží, neunesl.

IV. Závěr a náklady řízení

[21] Nejvyšší správní soud uzavírá, že se neztotožňuje s námitkami stěžovatele, z výše uvedených důvodů považuje kasační stížnost za nedůvodnou, a proto ji podle § 110 odst. 1 *in fine* s. ř. s. zamítl.

[22] Výrok o náhradě nákladů řízení se opírá o § 60 odst. 1 věta první ve spojení s § 120 s. ř. s., podle kterého, *(n)estanoví-li tento zákon jinak, má účastník, který měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl*. Stěžovatel v řízení úspěch neměl, proto mu právo na náhradu nákladu nenáleží. Žalovanému žádné náklady s tímto řízením nad rámec běžné činnosti nevznikly, a Nejvyšší správní soud proto rozhodl, že žalovanému, který by jako procesně úspěšný účastník řízení o kasační stížnosti nárok na náhradu nákladů tohoto řízení zásadně měl, se tato náhrada nepřiznává.

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 22. srpna 2019

JUDr. Karel Šimka
předseda senátu